

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 721/05
02.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, због више кривичних дела**, тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, бранилаца оптужених АА и ГГ и оптуженог ДД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.748/2003 од 03.03.2004. године, у седници већа одржаној 02.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, бранилаца оптужених АА и ГГ и оптуженог ДД, а пресуда Окружног суда у Београду К.748/2003 од 03.03.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К.748/2003 од 03.03.2004. године, оптужени **АА** је оглашен кривим за шест кривичних дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за једно кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС, за једно кривично дело разбојништво у покушају из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. и 22. Основног кривичног закона, за једно кривично дело неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. Закона о оружју и муницији Републике Србије и за једно кривично дело тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, оптужени **ББ** је оглашен кривим за пет кривичних дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, једно кривично дело разбојништво у покушају из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, једно кривично дело тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ и за кривично дело неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ РС и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године, оптужени **ВВ** је оглашен кривим за три кривична дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС и једно кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, оптужени **ГГ** је оглашен кривим за четири кривична дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за једно кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. тачка 1. КЗ РС и за кривично дело неовлашћено држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ РС, за које је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и пет месеци, а оптужени **ДД** је оглашен кривим за кривично дело неовлашћено набављање и држање ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ РС, за које му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, која се неће извршити, уколико у року од две године не учини ново кривично дело. Оптуженима се у изречене казне урачунава време проведено у притвору од 11.04.2003. године до 03.03.2004. године. Од оптуженог АА се одузима ловачки нож, један пар рукавица наведених у потврди од 10.04.2003. године, а од ГГ, пиштољ марке "Бровинг" фабричког броја __, са оквиром и три метка. Од оптуженог ДД се одузима пиштољ "Застава" фабричког броја __, са два оквира. ДД се обавезује да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, док се окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ, ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и паушала. Оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Према оптуженом ДД је одбијена оптужба, да је учинио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженима АА, ББ, ВВ и ГГ, изрекну казне затвора у дужем трајању, а оптуженом ДД, ефективна казна затвора.

Жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати истом суду, на поновно суђење или да се преиначи и овом оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању.

Жалбу је изјавио и оптужени ДД, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, с предлогом да се побијана пресуда у односу на њега преиначи, тако што ће се утврдити казна затвора у краћем трајању са краћим роком проверавања.

Жалбу је благовремено изјавио и бранилац оптуженог ГГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању или да се укине и предмет врати истом суду, на поновно суђење.

У одговору на жалбу Окружног јавног тужиоца, оптужени ДД је оспорио жалбене наводе и предложио, да се жалба Окружног јавног тужиоца одбије, као неоснована.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.862/05 од 06.05.2005. године, предложио је да се првостепена пресуда преиначи, у смислу жалбених навода Окружног јавног тужиоца, а да се жалбе оптуженог ДД и бранилаца оптужених АА и ГГ, одбију као неосноване.

Врховни суд је у седници већа, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалбама, одговор на жалбу и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности, нити битне повреде на које се жалбама бранилаца оптужених АА и ГГ, указује.

Неосновано се жалбеним наводима бранилаца оптужених АА и ГГ, истиче да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, односно да нема разлога о одлучним чињеницама и да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде. Из описа радњи наведених у изреци побијане пресуде, произилазе сва битна обележја бића кривичних дела за која су оптужени АА и ГГ, оглашени кривим. О свим одлучним чињеницама, дати су довољни, јасни и правилни разлози који не садрже противречности, нити је изрека пресуде противречна датим разлозима. Одбрана оптужених детаљно је цењена, како појединачно, тако и у односу на остале изведене доказе, а из наведених разлога се види и који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела, како првостепени суд цени изведене доказе и да дати разлози одговарају садржини изведених доказа, па се у жалбама неосновано истиче да је учињена битна повреда из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

У жалбама бранилаца ових оптужених се истиче, да није јасно утврђено на основу чега првостепени суд закључује да умишљај постоји, да су поступали као организована група, односно да су имали свест да поступају у саставу групе.

Супротно наводима жалби бранилаца ових оптужених, првостепена пресуда се заснива на чињеницама и доказима изведеним током целог кривичног поступка, како у истражном поступку, тако и на главном претресу. Првостепени суд је правилно поступио када је ценио одбрану оптужених, јасно се опредељујући да њихову одбрану оцењује као признање извршених кривичних дела и кривичне одговорности. Управо из

њихове одбране произилази, да су кривична дела извршили са директним умишљајем.

Наиме, критичног дана – 05.03.2003. године, око 20,25 часова, у ЋЋ у ул. ЕЕ, након претходно постигнутог договора и припремних радњи (проналажења одговарајуће продавнице, прављење фантомки за маскирање лица од горњег дела женских најлон чарапа, црне боје, узимање рукавица), које су претходиле самом делу, у саставу групе, употребом силе и претњом да ће непосредно напасти на живот оштећене ОО, продавачице, а у намери присвајања противправне имовинске користи, ушли маскирани у продавницу СТР "ЖЖ" у којој је оштећена радила. Оптужени ГГ је у руци држао пиштољ марке "Бровинг", а оптужени АА, пластичан нож са дршком браон боје. Оптужени ГГ је први ушао у продавницу и дошао до касе са упереним пиштољем наредивши продавачицу да отвори касу и да му преда новац, што је поновио и оптужени ББ, да би потом оптужени АА и ББ, покушавали ножем и рукама да отворе касу. Када им је продавачица отворила касу узели су новац у износу од око 4.000,00 динара и два чека која су гласила на износе од по 2.000,00 динара. Док су они узимали новац из касе, оптужени ГГ је одвео продавачицу у тоалет и ту је затворио, а онда су се вратили у ЗЗ и у кући оптуженог АА, поделили новац.

По жалбеним наводима бранилаца оптужених АА и ГГ, спорне су и радње ових оптужених описане под тачком три првостепене пресуде, а које се односе на догађај од 25.02.2003. године. Насупрот овим жалбеним наводима, ово кривично дело је извршено на идентичан начин као и претходно, одабрали су продавницу – СТР "ЖЖ1", власништво ИИ и као у претходном случају маскирани улазе у продавницу, при чему је оптужени ГГГ, држао пиштољ марке "Бровинг", уперивши га у продавачицу ЈЈ, док је оптужени АА, држао нож. Продавачица је отворила касу, предала им око 3.000,00 динара, колико је било у каси, узели новац и бежични телефон марке "Панасоник" и изашли из продавнице. Новац су поделили код оптуженог АА.

У односу на кривично разбојништво у покушају из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, описаног под тачком шест првостепене пресуде, бранилац оптуженог АА, оспорава да је овај оптужени претио оштећеној КК, стављајући јој нож у пределу грла, односно "под грло", јер и сама оштећена на главном претресу мења исказ дат у истражном поступку, говорећи да је нападач био удаљен од ње око 1м, да је нож био дужине око 40цм, затим, да је оптужени АА, нож искључиво користио за отварање касе. Насупрот овим жалбеним наводима, на основу потврде о привремено одузетим предметима ОУП Лазаревац од 10.04.2003. године, утврђено је да се ради о ловачком ножу, који је одузет од АА, дужине сечива око 10цм, са дршком браон боје, који је овај оптужени по исказу оштећене држао близу ње, тако да је врх ножа био удаљен од ње око 30-50цм и у водоравном положају у односу на њено тело, па се не може прихватити тврдња браниоца овог оптуженог да је нож оптуженом АА, служио искључиво за отварање касе.

Из понашања оптужених описаним у тачкама под два и три првостепене пресуде, као и код осталих кривичних дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, произилази да су оптужени АА и ГГ, били потпуно свесни чињенице да су на овај начин, по претходно постигнутом договору, у саставу групе, употребом силе против оштећених и претњом да ће непосредно напасти на њихов живот и тело, одузимали од њих новац и друге покретне ствари, а самим тим да је овакво поступање противправно, забрањено и кажњиво, да представља кривична дела, али су управо то и хтели, у намери да себи и другима прибаве противправну имовинску корист. Кривична дела тешки случајеви разбојништва су извршена по систему "подељених улога", коме су претходиле припремне радње – прављење фантомки од горњег дела женских најлон чарапа црне боје за маскирање лица, рукавице, проналажење погодних објеката и тако даље, да оптужени АА и ГГ врше принуду против оштећених, док трећи, у зависности од тога ко је још у саставу групе, узима новац и друге покретне ствари, да би након извршења кривичног дела новац поделили на једнаке делове. Имајући ово у виду, неосновано се жалбеним наводима браниоца оптуженог ГГ, истиче да оптужени ГГ, није имао свест о томе да поступа у саставу групе, на нивоу организације која чини разбојништва.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд поступио, када је нашао да се у радњама оптуженог АА, стичу законска обележја шест кривичних дела, тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, једног кривичног дела разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС и једног кривичног дела разбојништво у покушају из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, једног кривичног дела неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. ЗООМ РС и једног кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, а у радњама оптуженог ГГ, четири кривична дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, једно кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС и једно кривично дело неовлашћено држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ РС, а како је утврђено да су оптужени поступали по претходном договору и у саставу групе, да је сваки од њих предузимао одређене радње, које скупа чине обележја кривичног дела тешки случајеви разбојништва, а у циљу прибављања противправне имовинске користи, утврђена је и намера да присвајањем туђе покретне ствари прибаве себи противправну имовинску корист, то су поступали са директним умишљајем, па се не могу прихватити

жалбени наводи, да пресуда нема разлога о одлучној чињеници – виности.

Неосновано се жалбом оптуженог ДД, побија утврђено чињенично стање. Наиме, изведеним доказима и то на основу признања овог оптуженог и исказа оптуженог ББ је утврђено, да је оптужени ДД, почетком марта 2003. године, неовлашћено набавио од оптуженог ББ, пиштољ марке "Застава", калибра 9мм, модел М-88, фаб. бр. __, са два оквира, који је држао у кући све до доласка полиције, на шта указује потврда о привремено одузетим предметима ОУП-а Лазаревац, од 12.04.2003. године, чиме је учинио кривично дело неовлашћено набављање и држање ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ РС.

Испитујући побијану пресуду, у делу одлуке о казни, Врховни суд је нашао да је пресуда и у том делу правилна.

Наиме, побијајући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, браниоци оптужених АА и ГГ су навели да је било места изрицању блаже јединствене казне, односно јединствене казне затвора у краћем трајању, док је Окружни јавни тужилац у својој жалби навео, да првостепени суд, приликом одмеравања казне оптуженима АА, ББ, ВВ и ГГ, није довољно ценио као отежавајућу околност бројност извршених кривичних дела, начин извршења кривичних дела и да није било места примени института о ублажавању казне оптуженима, јер наведене околности немају карактер особито олакшавајућих околности, а у односу на оптуженог ДД, као отежавајућу околност требао је ценити ранију осуђиваност.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно утврдио и ценио све околности, значајне при одмеравању казне, у смислу члана 41. КЗ СРЈ и то од олакшавајућих околности за оптужене АА, ББ и ВВ, да су у битном признали извршење кривичног дела, да су у време извршења кривичних дела њихове способности да схвате значај дела и могућност управљања поступцима биле смањене, али не и битно, њихову досадашњу неосуђиваност, а у односу на оптужене ББ и ВВ и чињеницу да се ради о млађим пунолетним лицима, па је овим околностима дао значај особито олакшавајућих околности, док је од отежавајућих околности на страни оптужених АА и ББ, имао у виду бројност извршених кривичних дела. У односу на оптуженог ГГ, од отежавајућих околности суд је ценио његову ранију осуђиваност (пресуда Општинског суда у Лазаревцу К.502/95 од 12.03.1996. године, због кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ РС за које му је изречена условна осуда), а од олакшавајућих околности његово признање и тој околности дао значај особито олакшавајуће околности, па је свим оптуженима, применом Института о ублажавању казне из члана 42. и 43. КЗ СРЈ, најпре утврдио појединачне казне затвора и то испод законом прописаног минимума и потом изрекао јединствене казне затвора, како је то наведено у изреци првостепене пресуде, налазећи да су ове казне адекватне извршеним делима, па се жалбе Окружног јавног тужиоца, браниоца оптужених АА и ГГ, показују неоснованим.

И жалба оптуженог ДД је неоснована, у делу који се односи на кривичну санкцију изречену према њему – условну осуду. Примењујући исти критеријум, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио признање кривичног дела и изрекао му условну осуду, тако што је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, која се неће извршити, уколико оптужени у року од две године не изврши ново кривично дело, налазећи да ће у конкретном случају и само упозорење уз претњу казном довољно утицати да оптужени убудуће не врши кривична дела.

Правилна је и одлука о трошковима кривичног поступка, односно паушалу, којом је оптужени ДД, обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, с обзиром на то да је донета у смислу члана 196. ЗКП.

Из изложеног, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ан